

PUBLICACIONS DE L'ESCOLA CATALANA D'ART DRAMÀTIC  
DE LA MARCOMUNITAT DE CATALUNYA I L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

---

LLUÍS DURAN I VENTOSA

---

# El Teatre de la Ciutat



BARCELONA : DESEMBRE DE 1921

CANUDA, 31 (SALA MOZART)







LL. DURAN I VENTOSA  
DONANT LA CONFERÈNCIA

EL TEATRE DE LA CIUTAT





PUBLICACIONS DE L'ESCOLA CATALANA D'ART DRAMÀTIC  
DE LA MANCOMUNITAT DE CATALUNYA I L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

---

LLUÍS DURAN I VENTOSA

---

# El Teatre de la Ciutat



BARCELONA : DESEMBRE DE 1921

CANUDA, 31 (SALA MOZART)

R. 2.347

El Teatre de la Ciutat



---

*A. Artis, impressor — Vich, 16 — Telèfon G. 1471 — Barcelona*

---

---

**A**QUEST treball és la transplantació, revisada pel seu autor, de les notes preses en la conferència que En Lluís Duran i Ventosa va donar en la sessió inaugural del curs de 1921-1922 de l'ESCOLA CATALANA D'ART DRAMATIC, que va tenir lloc el dia 27 d'octubre de 1921 al Teatre «Eldorado».

---

---

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

EXCM. SR. : SENYORES I SENYORS :

**N**o hi ha res en el món que pugui viure isolat. Si això succeeix en els individus, que des de la naixença fins a la mort han de viure constantment ajuntats els uns amb els altres, menys poden viure isolats els organismes que responen a necessitats d'ordre col·lectiu. Així aquesta Escola d'Art Dramàtic, de la qual n'estem celebrant avui la inauguració de curs, no pot viure tampoc isolada: és impossible considerar-la com un ésser isolat. I per això no podem pensar que aquesta Escola interessi exclusivament als qui hi tenen intervenció directa. No és una escola, solament, per a fer actors; no interessa solament als qui fan del teatre llur esdevenidor i al teatre volen dedicar-se i a ells interessa perquè ha de constituir la seva carrera. No interessa únicament als empresaris que un dia o altre, en el dia de demà, han de venir a utilitzar els serveis d'aquells que vénen a apendre llurs lliçons. No. L'Escola Catalana d'Art Dramàtic, per la mateixa raó que ha de viure dintre un ambient social, ens interessa a tots, i per això no té raó d'ésser aquesta estranyesa amb què alguns han apreciat mantes vegades el fet que elements que externament cap interès han de tenir en coses de teatre, com advocats, industrials, homes polítics, es prenguin interès marcat, primer en la fundació, després en el desenrotllament i definitiu prestigi d'aquesta Escola Catalana d'Art Dramàtic; perquè, pel contrari, això és molt lògic, pel caràcter social que tenen totes les coses de teatre i d'una manera especial la que entenem que ha d'ésser quelcom fonamental dintre la vida del teatre: l'Escola.

Jo us dic: tots els organismes socials han d'interessar a tots; però, això amb major motiu ha de succeir en aquells organismes socials que per un cantó o altre tenen relació amb allò que a tots, directament o indirectament pensant o no com nosaltres, els preocupa; que no podem oblidar que el poble català viu un moment de renaixença, que el poble català està refent la seva personalitat, i tot el que siguin elements de la vida social tindran sempre relació immediata amb aquesta renaixença nacional. I per això, el que en

altres països, el que en altres pobles ja constituïts, ja formats definitivament, solament interessa a un determinat sector de la vida nacional, a Catalunya ha d'interessar a tothom. Per això el teatre, pel què de social té, pel què de nacional té, ha d'interessar a tots els sectors de la nostra vida nacional.

Però, dintre les complexitats de tots els organismes col·lectius, no sé si vosaltres haureu reparat alguna vegada que n'hi ha pocs de tan complexos com els que es refereixen al teatre. Perquè, quan aneu a comptaduria d'un teatre o a taquilla i per unes quantes pèsetes us donen un seient en el teatre i espereu que s'aixequi el teló, no us féu càrrec, la majoria de vosaltres, del conjunt d'esforços, de la complexitat d'elements que ha estat necessari aplegar per a poder vosaltres anar a passar dues o tres hores d'esbarjo i entreteniment. Sembla que no és res, que es desenrotlla sense esforços tot, i, no obstant, tot és preparat. Però, senyors, quina preparació ha hagut d'haver-hi!

Perquè un teatre no és solament l'obra dramàtica. Bé podríem dir que l'obra dramàtica és el fonament del teatre, és la pedra angular de tot l'edifici simbòlic del teatre. Sense obra dramàtica el teatre no existiria, i és l'obra dramàtica la que pot resistir les dificultats del lloc i del temps; és el que es manté a través de l'espai.

Del teatre grec no en queda sinó runa de l'edifici: l'obra dramàtica grega quedà encara vivent. Sòfocles continua encara representant-se avui, després de tants de segles.

L'obra dramàtica és ço fonamental: no hi haurà possibilitat que existeixi un teatre nacional sense que l'obra dramàtica vingui a fer-lo necessari.

Però l'obra dramàtica s'ha de desenrotllar en un local; l'obra dramàtica necessita un edifici: el teatre, en les diferents formes que ha adoptat durant la història aquesta institució. Fins quan es representava l'obra dramàtica a l'aire lliure, tenia necessitat d'un principi de local, hi havia un edifici-teatre en una forma o altra.

El temps ha fet cada dia més complicada aquesta necessitat.

Però l'obra, després, s'ha de representar. A més a més del concurs d'un edifici, l'obra dramàtica necessita de tota la pareneria escènica: l'obra de l'escenògraf, cada dia més complicada; però, al mateix temps, com a auxiliar de l'obra dramàtica, és cada dia més imprescindible en el teatre modern.

Però l'obra dramàtica també necessita qui l'exerceixi, la desenrotlli o representi d'una manera plàstica: necessita de l'obra dels actors.

Però, a més encara, no acaba aquí, sinó que, en aquest conjunt d'elements tan difícils de reunir, se n'hi ha d'afegir un altre: el públic. Perquè sense la compenetració del públic amb el teatre no podria haver-hi teatre nacional.

I bé podríem afegir a aquests elements, si bé forma part d'aquest últim

factor, el crític, la part de premsa, perquè la premsa, mitjançant la crítica, ha d'ajudar que cada dia es faci més perfecta l'obra del teatre.

Vegeu si es necessiten elements per arribar a constituir aquest organisme que s'anomena «Teatre».

L'Escola Catalana d'Art Dramàtic, constituïda sota els auspicis de la Diputació de Barcelona, primer, avui Mancomunitat, i de l'Ajuntament de Barcelona, té com objecte primer, immediat, la instrucció i educació del factor actors. Però no cregueu, per això, que tota la seva esfera d'acció quedi limitada a preocupar-se que els actors sàpiguen interpretar els seus papers i els sàpiguen posar a les taules d'un escenari. És que per a educar es necessita una complexitat d'elements. No és l'actor un simple senyor o senyora que es presenta a recitar; l'actor ha de fer-se càrrec que va a representar un personatge que l'autor dramàtic ha creat i ha de mirar de posar-se en el lloc mateix que l'autor li ha assignat.

I per això es necessita una complexitat d'educació no fàcil d'obtenir, i és un mèrit gros que l'Escola pugui mostrar el profit que han pogut treure'n els distingits alumnes que hi assisteixen.

Però, per arribar a tot això, l'Escola Catalana d'Art Dramàtic no pot preocupar-se ni es preocupa únicament de fer actors, sinó que es preocupa del conjunt, per aquest entrellaçament de tots els elements del teatre amb tots els altres elements esmentats. I no em refereixo solament a aquests (aspiració natural i lògica), ja inclosos en el programa, amb què l'Escola Catalana d'Art Dramàtic ve complint, sinó que em refereixo a aquells elements imprescindibles per a un bon ensenyament: em refereixo al museu del teatre, a la biblioteca dramàtica. Aquests elements són complement imprescindible dels elements que constitueixen l'ensenyança que s'ha de donar a l'actor. L'Escola no pot tenir encara avui aquests elements que aspira a tenir, i no podem dubtar que el Patronat (i jo n'estic convençut) li concedirà, dintre un terme més o menys curt, i li facilitarà la Mancomunitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, tots els elements necessaris perquè l'Escola pugui estar proveïda d'aquest museu i d'aquesta biblioteca. Però no em refereixo a això concretament, sinó a tots els altres problemes que suscita en tot moment tota vida de teatre.

Impossibilitat de tractar de tots aquests problemes en una conferència que he de mirar que sigui el menys molesta possible per als que tenen l'amabilitat d'escoltar-me, perquè no puc encloure'ls, en el poc temps amb què compto, entre aquests problemes, he tingut d'escollir, en venir a vosaltres a inaugurar el curs de l'Escola, el de major oportunitat: el local del teatre! una oportunitat que ja la veureu pel què vaig a dir en el curs d'aquesta conferència.

He fet referència abans a un fet: que d'ençà que existeix el teatre s'ha necessitat un local. Aquest local ha anat canviant de manera d'ésser amb les necessitats i perfeccionament que han anat apareixent en el curs de la història del teatre.

¡Quina diferència no hi ha dels teatres complicadíssims d'avui, d'Alemanya, Anglaterra, Estats Units, als teatres grecs i fins dels teatres en què es representaven les obres de Shakespeare!

Hi ha la necessitat d'un teatre, i Barcelona, malgrat els esforços meritòris, cal reconèixer-ho, d'algunes iniciatives particulars, especialment en aquests últims anys, Barcelona, dic, no compta amb teatres suficients per a l'allotjament del seu teatre nacional. Hi ha molts locals per a teatre, però hi ha pocs teatres en la ciutat de Barcelona. Però per fora, els que no simpatitzen, com és de suposar que simpatitzeu vosaltres, amb la idea del teatre nacional, diuen: — ¿Què té que veure l'Ajuntament de Barcelona amb el teatre? — Què! Què hi té que veure? Examinem-ho.

Es un fet, senyors, que art i negoci casen molt difícilment; és molt difícil que puguin unir-se les perfeccions a què ha d'arribar una obra artística i fer negoci. És difícil aconseguir les dues coses alhora.

En algunes ocasions, propietaris d'immobles volen aixecar un teatre: generalment són gent rica que saben fer un ús socialment bo del diner, i dediquen el seu capital per a teatre. Els que facin això, els que es facin empresaris de teatre, pensaran poc amb la renda del seu capital, potser no es preocuparan gaire de si el seu capital els proporciona o no els rendiments que obtenen els que dediquen el capital a altres negocis; però això són casos isolats; no es pot exigir en una ciutat com Barcelona, de prop d'un milió d'habitants, que tots els teatres siguin propietat de rics que vulguin tenir per luxe un teatre o que siguin empresaris que tant se'ls en doni del negoci i del capital o diner que esmercin en aquesta empresa. Les excepcions no poden ésser tingudes en compte en casos d'aquest ordre.

Doncs bé; si no podem confiar, d'una manera ferma i segura, que la iniciativa particular pugui aixecar a Barcelona un teatre amb les condicions que són necessàries per elevar a la dignitat deguda al teatre català nacional, qui ha de fer-ho?

Aneu pel món; visiteu les grans ciutats de l'estranger, i trobareu per tot arreu que us ensenyen un edifici que sobressurt dels altres; i si pregunteu quin edifici és, us diran:

— « És el teatre nacional »; « és el teatre imperial » (quan hi havia imperi); « és el teatre reial ». — Gairebé no hi ha ciutat important d'Europa o d'Amèrica que no us ensenyi, almenys, el teatre municipal.

Prescindint del teatre municipal, perquè ens trobem amb el cas actual;

però en el curs de la història, en aquests països, eren els Estats, o directament o mitjançant la seva representació sobirana, uns pel mitjà del rei, altres pel mitjà dels grans ducs, altres pel dels emperadors, els que aixecaven teatres perquè volien protegir l'art dramàtic. Era l'Estat mateix, pel mitjà de la seva representació, dic, el qui feia aquesta obra, el qui tenia no sé si dir-ne l'altruïme, generositat o clarividència de protegir l'art dramàtic. Però, a Barcelona, ¿podem esperar que sigui l'Estat el qui aixequi un edifici per a teatre nacional?

No podem oblidar els canvis i vicissituds de la història, i hem de fer que s'hi fixin els eterns rondinaires: Barcelona, cap i casal de Catalunya, està en una situació especialíssima per als problemes d'aquest ordre. En altres països on els pobles estan constituïts en un Estat que directament els representa, molts problemes de la vida municipal afecten la vida de l'Estat. I permeteu-me aquest incís: el què succeeix amb els parcs públics havia de succeir amb el teatre. Totes les ciutats europees tenen parcs públics que han costat pocs diners: eren grans propietats dels reis, i els reis, començant a sentir remors revolucionàries, les donaren al poble; el mateix feren grans senyors, i d'aquesta feta han passat a ésser propietat dels municipis grans parcs perquè els pobles poguessin disposar d'aquest esbargiment, i heu's aquí que els municipis no han hagut de gastar milionades per aquest servei, perquè s'han trobat a les mans grans propietats per a serveis que se'ls havien de concedir. Però Barcelona, que no ha tingut reis amb grans propietats que podessin cedir-les-hi, ni altres mitjans, s'ha trobat en el cas d'haver de fer sacrificis immensos per adquirir aquestes propietats. El mateix succeeix amb el teatre: si aquí hi hagués un Estat nacional, l'Estat hauria de crear el teatre nacional, perquè l'Estat és la representació de la Nació, és la nació mateixa en l'aspecte polític, i llavors seria el govern nacional català qui aixecaria aquest edifici. Si no el tenim de moment, si Catalunya no disposa d'aquest Estat, ¿qui ha de suplir aquest defecte, qui ha de substituir l'Estat per aquests efectes? No hi ha altre remei: que ho faci l'Estat incipient, que tot just té set anys de vida: la Mancomunitat de Catalunya; o l'Ajuntament de Barcelona, que, com a representant de la ciutat que és cap i casal de Catalunya, ha hagut en tantes ocasions de representar el paper de la capitalitat, paper que és molt honorós, això sí, però també molt car.

I per això, senyors, és indubtable que, o bé Barcelona ha de renunciar a tenir un teatre que pugui ésser un estatge digne del seu teatre nacional, o aquest teatre nacional l'ha de fer l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona. I, en dir l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona, ja compendreu que no vull dir que precisament hagi d'ésser amb un capítol del pressupost municipal; que ho faci d'acord amb la Mancomunitat i que sigui la Mancomunitat i que

l'ajudi el Municipi, que es creï un organisme intermediari, etc., això és incidental. Ço fonamental és que hi ha d'haver un edifici, un palau del teatre català aixecat per la ciutat de Barcelona mitjançant el seu organisme representatiu. I, si no, aquells que ho propugnen, aquells que ho neguen, aquells que entenguin que això és una disbauxa, que ens diguin com pot resoldre's aquest problema amb solució més senzilla, més barata i més còmoda.

Els qui ja fa anys que ens interessem per aquest problema, sabem que no la trobaran.

Deu fer uns tretze anys que diversos companys que llavors formàvem part de l'Ajuntament vam presentar una proposició a l'Ajuntament de Barcelona perquè estudiés d'una manera directa el problema del teatre català. S'obrí una informació, a la qual acudiren moltíssims intel·lectuals de Barcelona, moltíssims elements que s'interessaven per aquest aspecte de la seva vida social; però tots convingueren en la necessitat que fós l'Ajuntament qui arribés a realitzar aquesta obra.

Ara bé. De vegades en la vida municipal de Barcelona se'ns presenten idees pessimistes en pensar:—Tants problemes, tantes aspiracions i mai arriben a realitzar-se.—Rebutgeu aquestes idees. Succeeix al revés: que tota obra que té apòstols incansables i tossuts, arriba, amb el seu temps, a realitzar-se. El què hi ha és que s'equivoca qui creu complir amb la seva consciència si llença una idea i deixa que fructifiqui tota sola. Fins la llevar llençada en el camp necessita ésser atesa. La llevar que es llença en el camp de l'opinió i s'abandona, abandonada queda, si no hi ha un altre que la reculli; però aquell que la llença, que s'hi interessà, és qui ha d'anar seguint els passos que dóna la seva idea en l'opinió.

Doncs bé: en l'obra del teatre la persistència de diferents, de molts elements que han seguit interessant-se per aquesta idea fa que avui, al cap d'alguns anys, poguem presentar-la a vosaltres demanant ja el concurs directe de l'opinió de Barcelona per a la seva realització immediata. Perquè aquells passos més difícils, aquella obra de germinació obscura, sota terra, en què l'opinió pública podia fer-hi ben poca cosa, ja està feta. Ara ha entrat ja el problema a les vistes del públic; avui és ja el poble de Barcelona qui ha de decidir, en definitiva, si vol que es converteixi en obra aquest ideal.

Han passat els anys, és cert; però durant aquests anys l'obra s'ha anat realitzant dins la corporació municipal de Barcelona. Un dia darrera l'altre s'ha anat treballant en aquesta obra, i els passos administratius difícils i obscurs han estat ja acabats. No esteu assabentats de tots aquests passos (suposo que no); però jo no us explicaré ara en aquest moment tota aquesta gestació. Seria temeritat explicar-vos ara els detalls d'un expedient administratiu, perquè a vosaltres res d'això us interessa. A vosaltres, que sou

representació del poble de Barcelona, us interessa més saber que l'Ajuntament de Barcelona té destinat ja el terreny en què ha d'aixecar-se el futur Teatre Català.

Es un solar de la Reforma. Per què? Jo vaig ésser un dels que amb més tossuderia sostingueren la idea que el Teatre Nacional Català s'aixequés en un terreny municipal de la Reforma, per moltíssimes raons: entre altres, perquè nosaltres, els qui formàvem part de l'Ajuntament, havíem de pensar sempre amb aquest entrellaçament amb què viuen totes les coses del món, i no havíem de pensar solament en la major o menor comoditat del públic que hagués d'assistir al teatre, sinó que l'elecció d'un teatre municipal havia d'ésser un dels elements d'embelliment d'aquest tros de Barcelona. Perquè, fixeuvos-hi: la Reforma és la ciutat vella que vol convertir-se en ciutat nova, com un símbol de l'obra de ressorgiment nacional que tractem de realitzar: tractem de fer una nació nova, progressiva, que es pugui posar dignament al costat de totes les nacions progressives del món. Volem fer d'una Barcelona vella una ciutat bella, formosa, i per això volem adornar-la amb monuments artístics. ¿I quin monument millor podia escollir-se que el Teatre Municipal, el teatre que el mateix Ajuntament de Barcelona havia de construir?

I per això s'escollí, entre aquests solars, un dels més ben situats, a l'encreuament del carrer ja obert avui de la Gran Via Layetana, amb aquest altre carrer que ha d'anomenar-se de Pere III i ja pròxim a obrir-se; carrer que tindrà una amplada de trenta metres, travessant la ciutat de Llevant a Ponent; que serà un dels carrers més escaients que tindrà cap ciutat d'Espanya.

En aquest encreuament de carrers, davant de l'edifici de Santa Agata, que simbolitza dignament la Barcelona vella i l'antiga nacionalitat catalana, s'haurà d'aixecar aquest edifici que vindrà a dir el què Barcelona vol ésser, tenint el teatre nou que tots aspirem que sigui el teatre de la futura, progressiva i esplèndida nació catalana.

Allí, en l'encreuament d'aquests dos grans carrers, es troba un espai de terreny d'un centenar de milers de pams: tindrà el doble del que tenia el teatre de Santa Creu, i en aquest solar és on s'aixecarà el teatre que ha de pagar la ciutat de Barcelona.

Què havia de fer l'Ajuntament? Havia d'encarregar a un artista el projecte d'aquest teatre? Jo us declaro, senyores i senyors, que si Barcelona no fós una ciutat on tota suspicàcia troba un terreny abonat, el millor era que amb bona voluntat es busqués un arquitecte, amb el concurs d'artistes de teatre, per a projectar l'edifici i executar el projecte. Però a Barcelona no cal pensar-hi. Ens hem de fer càrrec que som així: no en parlem més. No hi havia remei: no podia fer-se sinó mitjançant un concurs.

L'Ajuntament de Barcelona va obrir un concurs, i en el programa d'aquest concurs s'exposaven les condicions que l'Ajuntament entenia que havia de reunir aquest edifici destinat a estatjar el Teatre Nacional Català.

Faré cas omís de les condicions detallades d'aquest concurs; he de dir-vos solament que l'Ajuntament de Barcelona s'ha preocupat que aquest teatre sigui, en tot el possible, un teatre model, perquè no es tracta pas solament d'un cobert on anar a soplujar-se un teatre: es tracta de construir un edifici que pugui servir d'ensenyament de tothom; en el qual puguin anar a aprendre-hi els particulars que vulguin construir un edifici-teatre per al llur negoci, que sigui en tot el possible un teatre tan bo com el millor del món. Serà això? No ho sé. Això és de l'esdevenidor; però aquest és el nostre desig; el desig que té no sols el Patronat de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic, sinó tots els que simpatitzen amb aquesta idea; és la voluntat que té l'Ajuntament de Barcelona i que tenen tots els elements que han contribuït a fer que aquesta obra donés passos de gegant. Per a tots l'ideal hauria d'ésser que, així com avui tots els que s'interessen per coses de teatre recorren a les ciutats d'Alemanya, Estats Units, Anglaterra, i veuen allí tots els progressos de l'Art Dramàtic en el seu aspecte plàstic, pugui venir un dia que tot el món vingüés a visitar Barcelona i els assedegats de progrés podessin dir: — A Barcelona hi ha un teatre municipal que el dia d'avui és el més avençat que es coneix.

Aquesta és la nostra aspiració. No puc dubtar que aquesta és també l'aspiració dels que han contribuït al concurs. Si serà o no serà, això ho ha de dir el Jurat nomenat per a decidir-ho. Aquest concurs s'anuncià, i no dic l'Ajuntament solament, tots els amants del teatre poden tenir avui la satisfacció de saber que han estat tretze els projectes presentats en aquest concurs. Tretze projectes, i cal veure (i ho veureu el dia que s'exposaran), el treball que representen i l'amor a aquest ideal que la construcció d'aquests projectes significa. Que no és fer un projecte de teatre agafar un llapis i traçar sobre un paper quatre ratlles, sinó que és tota una sèrie de problemes que s'han d'estudiar per anar presentant les obres que caldria fer per aixecar un teatre en aquest solar.

Jo no he de fer la més petita indicació respecte de quins són els millors i de quins poden ésser premiats, però sí que tinc dret de donar-me per molt satisfet que hagin estat tants els artistes de Barcelona i de fora de Barcelona que han comparegut a la crida de l'Ajuntament de la ciutat.

El Patronat de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic, convençut de què s'ha de fer atmòsfera en l'opinió respecte d'aquest problema en el moment concret en què ens trobem, ha decidit que, després d'aquesta conferència amb què us estic molestant, es projectin les façanes d'aquests edificis presentats,

i les d'algunes ciutats d'Europa i Amèrica que no tenen certament la importància numèrica i social que té la ciutat de Barcelona.

Amb això tractem, senyors, que us convenceu del què pot ésser, i tots els que aquí estem reunits podem esperar que sigui, el nostre teatre. Molt pròximament quedaran exposats els projectes, si no estic equivocat, al Palau de Belles Arts, i allí se us invita que aneu, com a ciutadans de Barcelona, a formar opinió, cadascú dient el seu parer francament i lleialment respecte de ço que cadascú pugui jutjar segons les seves aficions i coneixements; i, encara que és evident que en un concurs d'aquesta mena hi ha un aspecte tècnic que ha d'ésser reservat al Jurat, hi ha un aspecte popular que interessa a tots els ciutadans.

I ara, com que no vull molestar-vos més, perquè ja veig que m'he allargat un xic més del que pretenia, jo no he de fer sinó reservar la vostra atenció per aquest espectacle que tinc la seguretat que no us desagradarà. Penseu tots, senyores i senyors, el què he dit abans, i és: el teatre, com tot organisme en general, és un organisme que afecta a una necessitat social que requereix un ambient, i serà o no serà, segons vulgui l'opinió de Barcelona.

Els que heu vingut aquí és indubtable que us interesseu per aquest problema; però penseu que, si us interesseu per l'Escola Catalana d'Art Dramàtic, si us interesseu per aquests distingits alumnes que n'han sortit, alguns dels quals han acabat avui amb evident lluïment la seva carrera, penseu que no hem de deixar-los abandonats, que no els devem sols l'ensenyament, perquè demà els hagin de dir que l'únic recurs és anar a parar a alguns teatres modestos i tal vegada a escenes forasteres: si això succeís, contrauríem responsabilitat molt gran.

Penseu, en canvi, amb quin orgull, uns i altres, no celebrariem, dintre un terme pròxim, la inauguració d'un teatre nacional; penseu quina satisfacció sentiríem tots com a catalans, com a barcelonins, en poder oferir a aquests alumnes que surten de l'Escola dintre un termini breu, com dic, l'espectacle formosíssim d'anar a la inauguració d'un teatre en el qual es podés representar per alumnes de l'Escola (permeteu que em deixi portar per una il·lusió) el dia de la inauguració, com a símbol, una obra del príncep del nostre teatre.

Penseu-hi: interpretada pels alumnes de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic una obra presentada en el Teatre Nacional, construït per l'Ajuntament de Barcelona, per obra d'artistes catalans. Quin espectacle més encoratjador! Quina il·lusió no ha d'ésser la realització d'aquest somni! Serà, si voleu, ciutadans de Barcelona. Voleu? Nosaltres no hem de fer sinó ajudar.



# PUBLICACIONS DE L'ESCOLA CATALANA D'ART DRAMÀTIC

## SÈRIE A.—ESTUDIS.

### PUBLICATS:

- Del diàleg en la poesia medieval catalana*, per Lluís Nicolau d'Olwer.  
*Les representacions teatrals en els camps de batalla de França*, per Frederic Pujolà.  
*El Teatre de la Ciutat*, per Lluís Duran i Ventosa.  
*Consideracions sobre les interpretacions dels personatges de Shakespeare*, per M. Morera i Galícia.  
*Molière i la farsa dels metges*, per Adrià Gual.

### DE PUBLICACIÓ PRÒXIMA:

- Les representacions teatrals a Grècia i Roma*, per P. Bosch Guimpera.  
*Indumentària militar*, per Lluís Labarta.  
*La comèdia europea durant la divuitena centúria*, per Adrià Gual.  
*La dansa en l'educació de l'actor*, per Aureli Capmany.  
*Les representacions del Misteri de Passió a Oberammergan*, per Joaquim Pena.  
*El veritable Cyrano de Bergerac*, per Alfons Maseras.  
*El Geni de la comèdia*, per Adrià Gual.  
*L'ensenyament tècnic de l'actor*, per Adrià Gual.  
*Les fonts litúrgiques del teatre medieval a Catalunya*, per Agustí Duran i Sanpere.

## SÈRIE B.—MEMÒRIES DE SECRETARIA.

### PUBLICADES:

- Memòria relativa a la fundació de l'Escola i dels Cursos 1913, 1913-14 i 1914-15.  
Memòria del Curs 1915-16.  
Memòria del Curs 1916-17.  
Memòria del Curs 1917-18 i 1918-19.

### DE PUBLICACIÓ PRÒXIMA:

- Memòria del Curs 1919-1920.  
Memòria del Curs 1920-1921.

## SÈRIE C.—OBRES DE TEATRE.

S'està preparant aquesta sèrie de publicacions en la que s'hi compendran interessants obres catalanes i estrangeres, principalment les que han estat estrenades o representades per l'Escola.

## SÈRIE D.—VARIA.

### PUBLICATS:

- Reglamentació de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic.

### DE PUBLICACIÓ PRÒXIMA:

- Resum d'història del teatre*, per Adrià Gual.  
*Resum d'indumentària*, per Lluís Labarta.



RF-5-7

*ADMINISTRACIÓ  
EDITORIAL CATALANA, S. A.  
Escudellers, 10 bis, entresol*

*Preu de l'exemplar: 1 pesseta*